

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **B. T. T.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-2089-6/ČJ-2024-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 12/2024-27,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-2089-6/ČJ-2024-930310-V242, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnila výrok rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 11. 2023, č. j. KRPA-62529-28/ČJ-2022-000022-SV, tak, že se počátek doby zákazu vstupu žalobkyně na území členských států stanoví ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států Evropské unie, a nikoliv z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Dále žalovaná upřesnila, že lhůta 20 dní k vycestování se vztahuje na vycestování z území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla jí stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 12/2024-27, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost, přičemž v jejím doplnění navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včetně jejího doplnění včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Městský soud v napadeném rozsudku shledal rozhodnutí žalované o správním vyhoštění přiměřeným a odpovídajícím okolnostem případu. Stěžovatelka pobývala na území České republiky (dále jen „ČR“) bez příslušného oprávnění od 17. 2. 2021 do 24. 2. 2022. Nejedná se přitom o relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu, jak se domnívala stěžovatelka. Polehčující okolností, kterou vzala žalovaná v potaz, bylo jednání stěžovatelky, která se snažila svoji pobytovou situaci vyřešit, avšak to samo o sobě nevede k nemožnosti vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatelka pobývala na území ČR neoprávněně, lhotejno zda si byla vědoma zániku zaměstnanecké karty. Netvrdila ani jinak nedoložila svou dobrou víru, že její pracovněprávní vztah neskončil. Její nelegální pobyt neomlouvá ani neznalost zákona. Nadto se dostavila ke správnímu orgánu řešit svoji pobytovou situaci více než dva měsíce po obdržení usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Rozhodnutí žalované nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do

pokračování

soukromého a rodinného života stěžovatelky. Ta uvedla, že nemá v ČR žádné příbuzné, pouze kamarádku a jejího manžela, s nimiž žije ve společné domácnosti. Stěžovatelka žila ve Vietnamu celý život, mluví vietnamsky a jak uvedla, může v případě návratu pobývat u sourozenců. Ve vycestování jí nebrání ani zdravotní stav. Na ČR nenavázala významné společenské a kulturní vazby, v jejichž důsledku by se zpřetrhaly její vazby k Vietnamu natolik, aby byl návrat nemyslitelný. Skutečnost, že je stěžovatelka cizinkou bez znalosti českého jazyka, není polehčující okolností. Zaměstnavatel stěžovatelky splnil svou zákonnou povinnost, když oznámil úřadu práce ukončení pracovního poměru. Městský soud vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019-27, a ze dne 6. 9. 2023, č. j. 1 Azs 98/2023-53. Z uvedené judikatury vyplývá, že zánik zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není odejmutím zaměstnanecké karty ve smyslu čl. 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice 2011/98/EU“). Cizinec má možnost namítat neskončení pracovního poměru v řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ačkoli již není držitelem platného oprávnění k pobytu. V takové situaci jsou správní orgány v řízení o uložení správního vyhoštění povinny přihlídnout ke skutečnosti, že může dojít k významnému zásahu do pobytového oprávnění. Tomu odpovídá povinnost cizince svá tvrzení odůvodnit a předložit důkazy, které svědčí o tom, že k zániku pracovněprávního vztahu skutečně nedošlo, a proto by bylo možné přerušit řízení do okamžiku rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Stěžovatelka ovšem nezpochybnila, že k ukončení pracovněprávního vztahu došlo ke dni 19. 10. 2020.

[8] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně vypořádal námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu v důsledku pochybení správních orgánů při zjišťování skutečného stavu věci. Správní orgány totiž zjišťovaly pouze skutečnosti, které svědčí v její neprospěch. Stěžovatelka se i nadále domnívá, že správní vyhoštění je nepřiměřené a neodpovídá okolnostem případu, a to s ohledem na krátkou dobu neoprávněného pobytu, snahu vyřešit svoji pobytovou situaci a její dlouhodobý pobyt na území České republiky. Rozhodnutí o správním vyhoštění je rovněž nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky, přičemž správní orgány tuto otázku posoudily nedostatečně, a to s ohledem na její vazby na Českou republiku i Vietnam, kde nikoho nemá, a na skutečnost, že byla jako česky nemluvící cizinka v zásadě odkázána na zaměstnavatele, který má dodržovat pracovněprávní předpisy. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, z něhož vyplývalo skončení platnosti zaměstnanecké karty ke dni 18. 12. 2020, bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-36887-4/SO-2022. K tomu odkazuje na judikaturu správních soudů, podle níž musí být nejprve postaveno najisto, že došlo k ukončení pracovního poměru cizince, přičemž správní orgány nedostojí povinnosti podle § 3 správního řádu, jestliže vycházely pouze z listin předložených zaměstnavatelem a nezajistily důkazy o doručení příslušného dokumentu zaměstnanci. Ani v případě stěžovatelky tedy nebyl ve správním řízení prokázán zánik platnosti její zaměstnanecké karty *ex lege* podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Pochybnost o oprávněnosti pobytu jí vyvstala až v okamžiku doručení rozhodnutí Ministerstva vnitra. Stěžovatelka podala civilní žalobu na určení trvání pracovního poměru, neboť je přesvědčena, že její pracovní poměr nebyl ukončen v souladu se zákonem. Má pochybnosti o tom, zda správní orgány přihlédly k jejímu dostavení se k řešení pobytové situace, neboť pouhá skutečnost, že žalovaná v rozhodnutí tuto okolnost zmínila, neznamená, že ji i zohlednila.

[9] Navzdory judikatuře Nejvyššího správního soudu, na niž odkázal i městský soud, je stěžovatelka přesvědčena, že by ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohlo být v rozporu s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU, a tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud v tomto směru položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.

[10] Nejvyšší správní soud v první řadě upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt, byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“ (usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Kasační stížností nelze argumentačně mířit zprostředkovaně i do rozhodnutí správních orgánů napadených žalobou, nýbrž jen do rozhodnutí krajského soudu (srov. shora citované usnesení zdejšího soudu č. j. 10 As 181/2019-63). Pouhý blíže neodůvodněný nesouhlas se závěry krajského soudu nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek.

[11] Úkolem stěžovatelky tedy bylo konkrétní argumentací zpochybnit závěry městského soudu. Kasačními námitkami ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky a nepřiměřenosti uložené doby zákazu vstupu na území členských států však stěžovatelka (převážně doslovně) jen opakuje svoji žalobní argumentaci, aniž by brojila proti způsobu, jakým se s ní městský soud vypořádal. Ve světle výše uvedených úvah je možné uzavřít, že se Nejvyšší správní soud nemůže s uvedenými námitkami v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. věcně vypořádat.

[12] Stěžovatelka tvrdí, že není jisté, zda správní orgány skutečně přihlédly k jejímu dostavení se ke správnímu orgánu I. stupně za účelem řešení pobytové situace jako k polehčující okolnosti při posouzení přiměřenosti uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států, ačkoli tuto skutečnost ve svých rozhodnutích zmiňují.

[13] Předně je třeba uvést, že stěžovatelka v žalobě netvrdila, že by správní orgány k výše uvedené okolnosti vůbec nepřihlédly, nýbrž, že jí nepřikládaly dostatečnou váhu. Nadto stěžovatelka zcela pomíjí závěry městského soudu konstatované v odst. 38 až 39 napadeného rozsudku. Zde městský soud mimo jiné uvedl, že „[s]amotná skutečnost dobrovolného dostavení se k policii není takové povahy, aby musela bez dalšího vést k nemožnosti vydat

pokračování

*rozhodnutí o správním vyhoštění. Naopak, podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byly splněny...Žalobkyně uvedla, že pochybnosti o oprávněnosti svého pobytu nabyla až 20. 12. 2021 po obdržení usnesení o zastavení řízení o její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, přesto se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila až dne 24. 2. 2022, tj. více než o dva měsíce později. Z těchto okolností nelze vydání rozhodnutí o správním vyhoštění považovat za nepřiměřené.“. Citované úvahy stěžovatelka nikterak nerozporuje, kasační stížností tudíž kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje závěry městského soudu, jimiž vypořádal její žalobní argumentaci. Nejvyšší správní soud proto nemůže vypořádat ani tuto námitku z důvodů uvedených v § 104 odst. 4 s. ř. s.*

[14] Těžiště projednatelné kasační argumentace spočívá v tvrzení, že městský soud nesprávně posoudil skutečnost, že bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění, aniž by bylo postaveno najisto, zda došlo k ukončení jejího pracovního poměru, resp. k zániku pracovní karty.

[15] Ve vztahu k uvedené otázce lze bez dalšího odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 5/2017 - 28, konstatoval, že „[p]ro posouzení neoprávněnosti pobytu jako podmínky pro vyhoštění postačuje, pokud je ze správního spisu zřejmé, že takové rozhodnutí existuje a bylo stěžovateli doručeno, resp. nabylo právní moci nejpozději ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud je při posuzování žaloby povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 s. ř. s.)“. Z toho vyplývá, že soudy nejsou při přezkumu řízení, v jehož rámci bylo cizinci uloženo správní vyhoštění, oprávněny přezkoumávat rovněž zákonnost správních rozhodnutí ve věci pobytové žádosti cizince a přísluší jim pouze ověřit, zda jsou taková rozhodnutí pravomocná, potažmo vykonatelná. „Pokud by byl městský soud povinen v řízení o vyhoštění přezkoumávat pobytová rozhodnutí jako rozhodnutí podkladová, či otázku jejich zákonnost považovat za otázku předběžnou, postrádal by soudní přezkum rozhodnutí ve věci zrušení pobytového oprávnění cizince jakýkoliv význam“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 5/2017 - 28).

[16] Stěžovatelka tvrdí, že usnesení Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, jímž byla zamítnuta žádost o prodloužení její zaměstnanecké karty, bylo zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 5. 4. 2022,

č. j. MV-36887-4/SO-2022. Pomíjí však fakt, že ve věci bylo vydáno nové rozhodnutí, jímž byly vytýkané vady zhojeny, jak ostatně uvedl městský soud v odst. 43 napadeného rozsudku. Tím bylo usnesení Ministerstva vnitra ze dne 28. 4. 2022, č. j. OAM-78686-17/ZM-2021, o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které bylo potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022. Již v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy existovalo pravomocné a vykonatelné zastavovací usnesení ve věci prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, přitom byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 43 A 85/2022-44. Tento rozsudek stěžovatelka napadla kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze

dne  
č. j. 6 Azs 145/2024-48.

11.

6.

2025,

[17] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutí, na něž stěžovatelka odkazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 62/2020-36, a rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 1. 2021, č. j. 57 A 90/2020-53, a ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 137/2018-44), nejsou vzhledem k výše popsaným judikatorním závěrům kasačního soudu příléhavé, neboť v tehdy projednávaných věcech byla přezkoumávána rozhodnutí v řízení o žádosti cizinců o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, nikoli rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

[18] K návrhu stěžovatelky na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ohledně (ne)souladu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU lze uvést, že se stejnou otázkou zabýval již v rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019-27, v němž vyslovil, že s ohledem na zásadu *acte clair* není třeba předmětnou otázku Soudnímu dvoru EU pokládat. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od dříve vyslovených názorů v nynější věci odchýlit. Vzhledem k tomu, že je stěžovatelce uvedený rozsudek znám, jak uvedla v doplnění kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje. Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podmínky zániku zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyly a vzhledem k výše popsaným judikatorním závěrům ani nemohly být předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[19] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že městský soud rozhodl zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. června 2025

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu

pokračování

4 Azs 101/2024-45